

s'o mai *custe* în limbă, e datoria noastră a filologilor s'o prohodim cel puțin cum se cuvine.

N. Drăganu.

XII.

Cuvinte și etimologii de rectificat.

Se întâmplă adeseori că o greșală de scrisoare ori de tipar ori chiar copiarea greșită a unui cuvânt pe fișe, mai ales când e vorba de cuvinte dialectale ori vechi, poate să inducă în eroare chiar și pe cei mai distinși și scrupuloși filologi, ademenindu-i să dea etimologii uneori fantastice.

Iată câteva cuvinte și etimologii de acest fel care trebuie scoase din dicționarele noastre.

1. Foamene.

În *Dicț. Acad.* II, p. 148 găsim:

Foamene + s. f. = *foame*. *Vor vie via a de ve[a]c: Nu vor avè scârbă, nece durerea. . . nece a se face foameni, nece va lipsi vară. . .* CUV. D. BĂTR. II, 462. — Pentru etimologie, cfr. *foame*.

La *foame* ni se spune că "limba noastră păstrează și urme de o declinare **fames**, — ***inis**, ca în sard. *famine*, span. *hambre*, gascon. *ham*" etc. D-I PUȘCARIU s'a lăsat ademenit de acest fapt pentru a admite cuvântul citat mai sus în *Dicționar*. De fapt cuvântul nu există. În *Codicele Todorescu*, care încă ne-a păstrat textul *Cugetărilor în ora morții* din care se citează, în locul corespunzător (f. 872°, r. 13), citim *oameni*. Deci se dovedește de întemeiată bănuiala lui HASDEU (*Cuvente*, II, p. 488, N. 88) care admitea alternativa că: *foameni* poate să fie „în loc de *foameți*, plural de la *foamete*“, ori, „printr'o eroare grafică“ sub influența începutului verbului *face* de mai nainte, „pluralul *oameni*“. Dar, și fără a cunoaște redacția *Codicelei Todorescu*, din însuși textul ne putem convinge că nu poate să fie vorba de *foameni* = „foameți“, căci cu câteva rânduri mai sus ni se spune că în raiu: „nice va lipsi ploaie, nice căldură de soare, nice vor munci, de foame nice de sete“, etc., ci va fi numai bine și fericire și „nu va lipsi a

niunci, nice a se face (să să facă) oameni. (= „a se naște, a se înmulți oamenii“), nice va lipsi vară, nece toamnă, nece primăvară“, etc.

2. Čer.

Subt titlul „*Rumanische Etymologien*“ D-I PHILIPPIDE dă în ZRPH, XXXI (1907), fasc. 3, p. 282—309 o serie mai lungă de etimologii ca rezultat al cercetărilor D-Sale etimologice făcute în cursul redactării până la litera D a *Dicționarului limbii române*. No. 53 (p. 303) este *cer* (čér), pe care-l explică în modul următor:

„Substantiv m. Pl. ? 1. 'Fizionomia unei familii, semnul după care se cunoaște un om din ce familie se trage' *Șezătoarea* II, 186. Familiengepräge, Familienzug; signum gentis; air de famille, cachet de famille 2. 'Un mod de a-și înșămna prin creștături lemnele sale ori pe cele făcute de el pentru proprietar. În sine e un fel de răbuș: fiecare om își are înșă sămnaul său neasămănător cu al altora'. *Șezătoarea* II, 186. Zeichen; signum; signe. — Et: Dasselbe mit alb. čérâ Miene, Gesichtsausdruck, it. *ciera*, Ansehen, Miene, welches Ascoli *Archiv. glott.* IV, 119 vom lat. *cera* Wachsbild ableitet“¹⁾

Dar dacă controlăm puțin citatele pe care își clădește D-I Philippide etimologia, găsim că temelia e foarte șubredă. Citele date pentru a stabili înțelesul cuvântului sânt amândouă din contribuția *O samă de cuvinte (Din munții Sucevi)* publicată în *Șezătoarea* de I. Teodorescu. D-I A. Gorovei în intro-

1) Afară de ital, *cera*, *ciera* 'înfățișare, fizionomie' mai putem adăuga engadinul *cera*, cu același înțeles și sardul *akkerare* 'a se arătă (la tereastră)'; cf și neap. *cayera* (în care MAYER-LUBKE, EtWb No 1670 (p. 131) vede o contaminare cu AERE) și compusul *malacayera* 'înfățișare bolnăvicioasă, față rea, aspect rău'.

În privința acestor cuvinte romanice părerile sânt diferite, MEYER-LUBKE, l. c., admite că sânt împrumutate în limba italiana din franțuzește, unde ex sta cuvântul *chère* (în expresia *faire bonne chère*) și există odinioară forma *chiere*, care, ca și sardul, provențialul, spaniolul și portugezul *cara*, presupun un tip latin *CĀRA împrumutat din grecescul *καρά* 'cap'. De mult ASCOLI (*Archivio glott. ital.* IV, 119—122) s'a ridicat împotriva acestei păreri exprimate și de altii, și vede în cuvântul italian și retoroman pe lat. CEREUS 'de ceară' (CEREAE IMAGINES), căutând să explice toate regularitățile fonetice ce apar în dialectele italiene de nord și care mai cu seamă îl fac pe Meyer-Lubke să admită că acest cuvânt e împrumutat din franțuzește. D-I PHILIPPIDE, cum vedem, admite părerea lui ASCOLI.

ducerea la aceas ă culegere de cuvinte (Şez. II, p. 125) spune relativ la *c* înaintea de *e* din transcrierea cuvintelor: „Sunetul însemnat prin *c* se rosteşte într'un mod care numai prin auz se poate deprinde“. Aşadar *cer* nu se va ceti *čer*, cum crede D-I Philippide, ci *čer*, iar acest *čer* moldovenesc nu e decât alterarea fonetică a cuvântului *fier*, care a dat mai întâiu *hier*, apoi *čer*.

Cât priveşte, însemnarea de subt 1, este cunoscut că poporul nostru întrebunţează de obicei un *fier* anume făcut pentru a arde (*înfieră* s *înfieră*) pe armurul sau pe coapsa viteilor un semn distinctiv al stăpânului. De-aici (p. ext.) se numeşte *fier* şi semnul rămas la vită pe locul înfierat. cf Pamfile J. II. *Vaca asta aře fieru' lui cutare, are fieru' satului. Pielele vândule să n'aibă fiare* Com 1. Panţu (*Dicţ. Acad. Rom.*, t. II, fasc. 2, p. 117). Figurat s'a spus apoi şi despre asemănarea dintre copil şi părinţi şi rude, despre fizionomia asemănătoare a unei familii, semnul de pe care se cunoaşte un om din ce familie se trage „*A aveă fierul cuivă*“ = 'a semănă cu cinevă' *Gheorghe are fierul mă-sei* (= seamănă). Pamfile, J II. (*Dicţ. Acad. Rom.*, I. c)

Tot cam aşă se va explica şi însemnarea de subt. 2. Crescăturile au luat în mod figurat numele semnelui ars cu *fierul*, care încă se obişnuă pe lemne.

3. Cîntúră.

În aceeaşi lucrare D-I Philippide la p. 304 ne dă subt No 57 următoarea etimologie.

„**Cîntură** (*čîntúră*)

Subst. f Lanţujel, Kettchen; catella; chainette (Pîpă cu *cintu'rá*, mălaiu nu-ı la gură. Zanne Proverbe III, 303. Bihor (Ungaria). — Et.: *cinciura*.“

E vorba, evident, despre o greşală de tipar care a prilejit această etimologie. Pîpa n'are *cintu'ra*, ci *cu'tură*, „Mundstück am Pfeifenrohr“ de care, adevărat, se leagă adeseori un lanţujel. *Ciutura* în metrul popular poate primi accentul şi pe silaba penultimă (cf. *slujesti pe-o fundru sura şi pe-o pipa cu ciutura* la Iarnik-Bârseanu, p 409, ap. TDRG) Pentru etimologie v. Puşcariu, *Et. Wb.*, p. 39, No. 382 şi TDRG, p. 370.

Este aceeași greșală pe care i-o impută lui Damé însuși D-I Philippide cu câteva pagine mai înainte (o. c., p. 282—3): „Einige Beispiele mögen dies beweisen. Damé: „*Cladă* (a). v. appelle. ‘El cladă moartea’ (V. Alexandri), il appelle la mort.“ Es gibt aber kein Zeitwort *a cladă* im Rumänischen, und die Stelle in Alexandri Poezi, vol. II, București, 1897, pag. 228 lautet: ‘*Leahal, cladă moartă, greu cade pe pamânt*’, d. h. ‘der Pole, eine todte Masse, sinkt schwer zu Boden’. — Damé: „*Clăpâng*. adj., Moldova et București, qui a les oreilles pendantes.’ Aveà niște urechi *clăpânge*’ (I. Creangă), il avait les oreilles pendantes.“ In der Tat existiert ein Wort *clăpâng* nicht, sondern das bekannte *clăiăug*, und die Stelle in Creangă, Poezii, Iași, 1890, pag. 239 lautet: ‘*Omul acela aveà niște urechi clăpăuge*’. Und so manches andere“.)

4. Obercă.

La pag. 1069 a fascicolei a 17-a a DRG. al lui Tiktin apărută la 1910 găsim următorul cuvânt:

„**Obercă**’ (a.) v. într. umherirren Buc. Qu. *Am umblat tot obercând prin pădure* Sbiera Pov. 258. — Et. Unbek.“

Controlând textul în Sbiera găsim: *A imblat orbecând prin pădure*, deci întreg articolul, împreună cu „Et. Unbek.“ a fost clădit pe o greșală de copiere în fișe.

Altfel forma corectă *orbecă* nu e necunoscută pentru Tiktin, care cu un an mai târziu în fasc. 18, p. 1093 a DRG, ni-o dă — alături de *horbocăi*, *orbecăi*, *orbocăi* — ca o formă secundară a lui *orbăcăi*. În realitate însă lucrul pare să fie tocmai întors. Admitem adică, împreună cu D-I S. Pușcariu (*Et, Wb.*,

1) D-I V Bogrea ne atrage atenția că nici *cucină* < *coquina* nici *cucini*’u < *cuci*’nă + *lu*, date de *Philippide* în acelaș loc (p. 308) nu există în adevăr. E vorba de o ceteră greșită a pluralului substantivului *cini*, ‘unealtă, instrument, meștesug’ înaintea căruia se găsea prepoziția *cu* în cele două exemple care urmează: ‘*Au făcut . . . curțile ce’le Domnești . . . casele ce’le cini, grădini grajduri*’ Let. I, 23|23

Au sarit [focul] în patiu locuri pe curtea domnească, pe casele de la harem, pe casele cele nalte de la cămară (cu cini[i]le), pe ceasornicul de pe poartă, pe biserica cea mare domnească Let. III, 323

În exemplul iniiau și V. A. Ureche, *M Costin, Opere complete* I, 558, banuie ca e vorba de o corupție și se întreabă dacă nu este a se ceta *cu cinci grădini*.

p. 107, No. 1224). că *orbecă* (prez. *órbec*) „wie ein Blinder im Finstern (umher) tappen“, „tasten“, nu „umherirren“, este forma originală, iar aceasta nu se poate despărți de *orb* < *orb*us, -a, um „blind“, ci trebuie derivată din *orbicare. Iterativul *orbăcăesc*, împreună cu celelalte forme secundare ale sale, e un derivat al lui *orbecă* prin sufixul -ăesc, care e propriu verbelor de origine onomatopoetică, de care se apropie *orbecă* prin înțelesul său.

5. Ghiftui și ciumurlui.

În *Dicționarul Academiei Române* vol. II, fasc. IV, p. 257 ni se dă cuvântul următor: „Ghiftui vb. IV-a trans. *Bourrer*. — A îndopă cu mâncare, mai mult decât trebuie, până la disgust. *Ghiftuiă porcii din fărina aceia*. *Economia*, 101. *O lacomilor, care și de cele mai bune bucate vă ghiftuiți*. *Drăghici*, R. 70, cfr. *Șez*. IX. 66. *Erau toți gluftuți de sătui*. *Muscel*, 76. *Fig. Un vusternic . . . , vrând cu bani [pe Domn] să-l ghiftuiască*. *Beldimăn*, Tr. 431, *Ghiftuiți de patimi*. *Konaki*, P. 303. *Pământ ghiftuit de vîaga ce i-au dat veacurile trecute*. I. Ionescu, C. 219. *Știința medicală cu care m'am ghiftuit în curs de 40 de ani*. *Alecsandri*, T. 1200 [Și: (hiperurbanism?) + **biftui** vb. IVa, (cu derivatul) **biftuire** s. f. *Biftuirea crocodilului, norocul hamelenului*. *Cantemir*, Ist. 205]“. Nu se dă etimologia. Pricina e probabil că s'a pornit greșit de la forma transitivă, deci de la noțiunea de „a îndopă cu mâncare, mai mult decât trebuie, până la disgust“, cum ni se spune, în loc să se pornească de la forma reflexivă pentru care ni se dă altfel un singur exemplu, deși această formă e cea mai întrebuițată în graiul zilnic. **A se ghiftui** = „a se intoxica“. *Porcii său ghiftuit* = „porcii au mâncat prea mult, încât s'au îngreșat prin intoxicare“.

În felul acesta etimologia cuvântului e evidentă. Avem de a face cu un derivat al germanului *Gift* = „venin“. Cât privește forma *biftui* atestată la D. *Cantemir*, ea nu e decât o redare grafică greșită a acestui cuvânt în urma confundării lui cu cuvintele care, având la început un *bi-*, în graiul moldovenesc se rostesc cu *gh'i-*, ca de pildă *gh'ine* în loc de *bine* etc. *Cantemir* a simțit în *ghiftui* un *biftul* și l-a transcris în acest

chip. A făcut acelaș lucru pe care l-a făcut, de pildă, și Laurian și Maxim când în loc de *cimpli*, care e forma bănățeană și literară a moldovenescului *cinchi*, ne-a dat *cimți*, formă care nu există. etc. E un hiperurbanism fără semnul întrebării.

Alături de verbul **a se ghiftui** ca un fel de „calque linguistique“ al lui avem pe **a se ciumurlui**, tot cu înțelesul de „a i-se aplecă cuivă, a i-se face rău, a-și strică stomahul în urma mâncării prea cu poftă mai ales din mâncări unsuroase, a se intoxica; a se îngrețoșă, a aveà greață de ceva“, „a face gălci de greață“. *Ce mai faci, vere Pantelimoane? — Ce să fac? Is cam ciumurluit* ION CREANGĂ, II, 250. *Când era soarele în de sară, cam pe la achindii, buhaiu ciumurluit de tot, chucă mort grămadă la pământ* (Ungureni — Botoșani). ION CREANGĂ. IV. 103. [Și: **a se gemărlui** vb. IV^a. N. R. R. 1910, 86. **a se șiemărlui** vb. IV^a GR. BĂN.

Derivat: **ciumurlueală** s. f. = „boală de om“ (evident „intoxicare“) (H. X, 360, XII, 333); „boală ce cuprinde tot trupul și-l slăbește, influență“ (Vicovul-de-sus și Dorna, în Bucovina) com. G. NISTOR; „constă în o slăbăciune a trupului provenită dintr’o muncă forțată sau dintr’o beție nastrușnică, ce ține 3—4 zile de-a rândul“ (ȘEZ. III, 130); „când omul are această boală îl dor toate ciolanele, tot trupul“ (ȘEZ. V, 57). Eu îl cunosc cu înțelesul de „îngrețoșare“, „stricarea stomahului cu mâncare prea multă și unsuroasă“.

— Cât privește etimologia, D-I. PHILIPPIDE¹⁾ îl derivă din un românesc *ciumur* — mie necunoscut din graiul poporului —, care ca și it. *cimurro* (ჭიმურო, „răpciugă“; fig. „guturaiu“), după D-Sa, ar fi v gr. χυμοῦ ῥοή. Ungurescul *csòmor* s’ar derivă din românescul *ciumur*. Cred însă că începutul în *ciu*-al cuvântului l-a înșelat de astădată pe D-I PHILIPPIDE. Insuși D-I PHILIPPIDE nu o mai susține cu absolută convingere¹⁾

SCRIBAN (ARHIVA, 1912. Nr. 4) primește explicarea dată de PHILIPPIDE pentru rom. *ciumur* și ung. *csòmor* dar adaugă „I din *ciumurluiesc* denotă ungurismul“ și „De la *ciumur* se

¹⁾ Mai pe urmă în *Un specialist român la Lipsca în Viața românească*, V (1910). No 4, p. 48: „Eu nu zic că am numai decât dreptate, măcară etimologia propusă de mine e foarte probabilă . .“

derivă *ciumărez*, produc un gust amar și astringent, fac gura pungă (Muntenia)⁴.

Tot așa de rău o nimerește și TIKTIN, care dă înțelesul „infolge übermäßiger Arbeit völlig erschöpft werden; -t zer-schlagen“ și citează un exemplu în care cuvântul, din întâmplare, e întrebuințat figurat: NAD. NUV. I, 86 (*nesfârșită-i [ziua] când ți-i foame și ești ciumurlui de trudă*) și în privința etimologiei adaugă: Viell zu *cému'r*, also „weich werden wie Kleiberlehm“ (p. 367), iar pe *cimúr* îl derivă (p. 322) din turc. *çamúr* „Schlamm, Lehm“.

Pentru ȘĂINEANU și la 1908 (*Dicț. universal*, ed. II, p. 155) origina e necunoscută. Dar explicarea cuvântului nu e așa grea cum se pare din cele expuse mai sus. Fără să avem pretenția de a da o etimologie nouă, căci apropierea s'a făcut și din partea altora (WEIGAND¹), ci mai mult pentru a arăta dezvoltarea semantică paralelă a lui *ghuflu* cu *ciumurlui* constatăm că acest din urmă e împrumutat din ung. *csömörlik* inf *csömörlem* care însemnează întocmai ceea ce am arătat că însemnează cuvântul românesc și e un derivat al lui *csemer*, *csömör* durere de pânțecă (*hastekerő csemer* sau *csömör*) și „greață“, „fastidium cibi“. Insuși *csemer* încă a intrat în românește, fără însă a se menține, cum se vede din AN. CAR. care ne dă: „*csemër*. Nausea“.¹) Acest *cemir* a putut să ne dea derivatele *ciumăresc* „a lua gust amăricios, vorbind în special despre vin“ (LM.), *ciumărez*: dragostea nu se ciumărează (*Coresi, carte cu învățătură dela 1580—81*, p. 374, ed. Pușcariu-Procopovici, p. 338. *ciumărat* (Avram Corcea, *Balade pop.*, ap. PHILIPPIDE, I. c.), *ciumăros* „cum e gutul gutuei și al porumbelor“ (Baronzi, *Limba română și tradițiunile ei*, I, 115, ap. PHILIPPIDE I. c.) mai curând decât *ciumă* cum crede DI WEIGAND (cf. PHILIPPIDE, I. c.).

Csemer, *csömör*-ul unguresc e de origine slavă. Cuvântul slav, pe care în forma *čemerъ* și deosebitele derivate ale acestuia îl găsim în toate limbile slave (*r*, *rut.*, *bulg.*, *s.-kr.*, *slov*, *čeh.*, *pol.*, *sorb. s.*) e de origine germană și se derivă din v.-germ.

1) *Kritischer Jahresbericht über die Fortschritte der rom. Phil.*, raportul pe 1905, I, 80.

2) DI POPOVICI, *Nyelvor*, XXXVIII (1909), p. 212 a atras mai întâiu atenția asupra acestui unguism vechiu.

hemern „Nieswürz“, „spânz“ (cf. lit. *Kemerai* Pl. „Alpkraut, (Wasserdost“ etc.). Desvoltarea semantică a cuvintelor slave a fost „spânz“ — „veninul spânzului“ — „simptomele de boală provocate prin acesta“ — „mânie, supărare“ (v. BERNEKER, I, 143). Accepțiunea din urmă nu o avem în limba românească, cum nu se găsește nici în ungurește.

6. Heredi'e-hurueală.

În Dicț. Ac. II^v, p. 387 ni se dă de două ori cuvântul *heredi'e*, odată cu înțelesul de „lucru, ocupațiune“ (fr. *occupation*), citându-se Viciu, Gl., a doua oară cu cel de „huruială“ (fr. *bruit sourd*), amintindu-se că e comunicare a Dlui I. CORBU. În realitate avem de a face cu același cuvânt. D-l CORBU a făcut greșala că a tradus un provincialism cu o accepțiune provincială a cuvântului „huruială“, iar de-aici a urmat înțelegerea și traducerea greșită a acestui cuvânt. *Hurueală* nu însemnează adică decât „lucru“ în propozițiuni ca acele care urmează: *Ce-ți mai faci atâta hurueală? Atâta hurueală am pe cap*. E derivat al verbului *a se hurui*, care se întrebuințează des în ținutul Năsăudului în fraze ca: *Cu ce te mai huruești?* etc.

7. Feleștioc.

Cuvântul *feleștioc* îl găsim în *Dicț. Acad.* (T. II, f. II, p. 94) cu două înțelesuri:

1. „Pământul făcut dintr'un băț scurt despicat la un capăt și având în despicătură o bucățică de petecă (cârpă) sau niște câlți, Este *feleștioc* de uns osia căruței cu păcură și *feleștioc* de uns ciubotele cu răbueală, cfr. Creangă, *Gl*-, *Damé*, I, 13; *Pamfile*, I. C. 140. *De unma căruței atârnav păcornita cu feleștiocul și posteuca*, Creangă, *P*, 106; cf. *A*. 46“.

2. „(În Munții Sucevii, în Mold.) „Fitul pentru opaiț, făcut din [tr'] o bucată de petecă“. *Șez*. II, 227/15; cf. III, 83/18“.

Evident înțelesul al doilea e secundar și s'a desvoltat prin extensiune.

Cuvântul mai are și forma *feleștiu'c* (*TDRG.*, *Dicț. Acad.*). I. Iordan, *DiŃtongarea lui e și o accentuați în pozițiunile ă și e* lași, 1921, p. 217 mai dă, citând pe Cihac, și forma *foloșto'c*.

Controlând însă în Cihac, *Dict. d'et. daco*rom.*, vol. II, p. 498 s. v. și în indice nu am găsit această formă.

Derivat e *Fălăștioa'ca* (n. top. în Vlașca, v. Iordan, l. c.)
Ce privește etimologia, Cihac (l. c.) îl derivă din ung. fölöz, felező „râcloire“. Această etimologie o admite și Iordan (l. c.). Tiktin (*DRJ.*, p. 616) nu încearcă să dea o etimologie oarecare, spune numai: „Scheint mit dem ebenfalls dunkeln sfișto'c „Sprengwedel“ verwandt zu sein“. În sfârșit *Dict. Acad.* (l. c.) constată: „Etimologia necunoscută. (Forma mai veche pare a fi *feleşteu*, care ar putea fi un cuvânt de origine ungurească; terminația *-eu* a putut fi înlocuită prin *-oc* după analogia lui *sfeștoc*).“ Fără a mai vorbi de etimologia lui Cihac, care e imposibilă din toate punctele de vedere, constatăm la rândul nostru că această explicare parentetică a *Dict. Acad.* se apropie mult de adevăr, fără însă a-l ajunge.

În adevăr cuvântul e de origine ungurească și la origine a avut terminațiunea *-eu*. Forma mai veche însă nu a fost *feleşte'u*, care se întrebuințează astăzi (cf. *Dict. Acad.*, l. c., p. 94, la Marian, S. III, 35 și 36 se dă, probabil greșit, *feleşteu*) pentru a însemna un „pământ“, „motoc“ pentru uns, împiștrirea ouălor de Paști ori întrebuințarea de piston în proașca copiilor, ci *feștele'u*, (cf. *feșteli* — prin Mold., Buc. și Ban. — cu înțelesul: 1. „a (se) murdări“, „a (se) mânji“, „a (se) mângăli“, fig „a (se) necinsti. 2. refl. (Mold. despre animale) „a-și face treaba“, pe care *Dict. Acad.* l. c., p. 106, îl consideră de un derivat din ung *festeni* „a văpsi, a colora“ prin suf. *-eli*.)

Feștele'u, metatezat *feleşteu* un „pământ de uns sau mângălit“, a putut fi ușor contaminat cu *sfeșto'c*, *sfișto'c*, *sfisto'c*, *sfeștio'c*, *sfeto'c*, *sevastoc'c*, cu care avea un înțeles înrudit, căci însemnează „Weihwedel“ (= Munt. *mătăuz*) și constă din o legătură de busuioc. Tiktin revenind asupra acestuia din urmă citează exemplul: *Când pornesc pe uliți cu zi întâiu ca să stropească cu sfistocul părintele blagocinu toate băcaluile . . .* Ianov, *CL.* V. 133, și ne dă o explicare destul de acceptabilă: „Vgl. nordserb. (nach Mikl. *Et. Wb.* s. v. *vi-*) *svitk* „Flachshund“, bulg. *svitāk* „Bund“, russ. *svitokū* „Rolle“, zu slav. *viti* „winden“ (s) *feșt*-in Anlehnung an (s) *feșta'nie*“ (*DRG*, p. 1419).

N. Drăganu,